

Korčok Péter: Megüli a gyomrot? (Kisjátékfilmek 3.)

Elcseszett emberi kapcsolatok, családi drámák – nézőt próbáló, szimpátiaéberesztős, kemény volt a Kisjátékfilmek 3.

Főleg, hogy az előétel és a desszert közt két nehezen emészthető fogást tálaltak, de ne rohanjunk előre. Julien Lucas *Szörfösök* című kisfilmjében bizonyítani akarás és veszteni nem tudás csap össze, s így a baráti vetélkedés tragédia felé veszi az irányt.

A hangulatos, elhagyatott tengerparton egy, a homokba nyakig beásott férfi (mert ő bizony ki tud mászni) kétségbeesve várja, hogy az emelkedő vízszint elérje. Barátja, miután fejbe csapta egy szörfdeszka (mert ő meg szörfözni tud), ájultan fekszik...

A segélykiáltásra senki sem felel. Happy end is lehetne a vége, miután feleszmél a haver, s az utolsó pillanatban kiássa társát. Egymás nyakába borulnak, de ha valaki masszívan büszkeségből és egóból építi fel személyiségét, akkor nehéz kiszívni a mérget egy beteg barátságból, s az eredmény csihi-puhi a stáblista alatt.

És akkor jöjjön a vaskos főétel, két nyomasztó családi dráma kemény egy órában.

Prikler Mátyás *Köszönöm, jól* című filmje egy családról szól a gazdasági válság árnyékában. Miután jóban-rosszban oldalbordája a másvilágra költözik, a nagypapa lánya és fia nyakára marad.

De nekik dolgozni kell, gyereket nevelni, egyáltalán élni, mindent beosztani, s a nagyapára nincs idő. Ő már felesleges, semmire sem jó, csak púp a háton. Még a kegyes hazugságból sem kap, az aranyosan álszent, erőltetett mosolygós és tettetett együttérzős maszkot a fia otthon felejt...

A vászon izzadja a DV reálszagot, semmi mese, nem, itt nincs, minden olyan valóságos, mintha nem is lenne ott a vetítőgép a vászonnal – s ezért brutálisan hosszú az a negyven perc. Nem azért mert rossz a film, a film nem rossz (s annál pár kanállal több), csak a téma annyira nem egyedi, hogy már ijesztő. A gazdasági válság csak sózott hab az odaégetett tortatésztán. Papó a fejéhez vágott kioktató ordibálások után öregotthonban találja magát, míg gyermekei zsákokba öntik lakása tartalmát... Köszönjük, hogy felneveltél. A film betalál. Ahova kell.

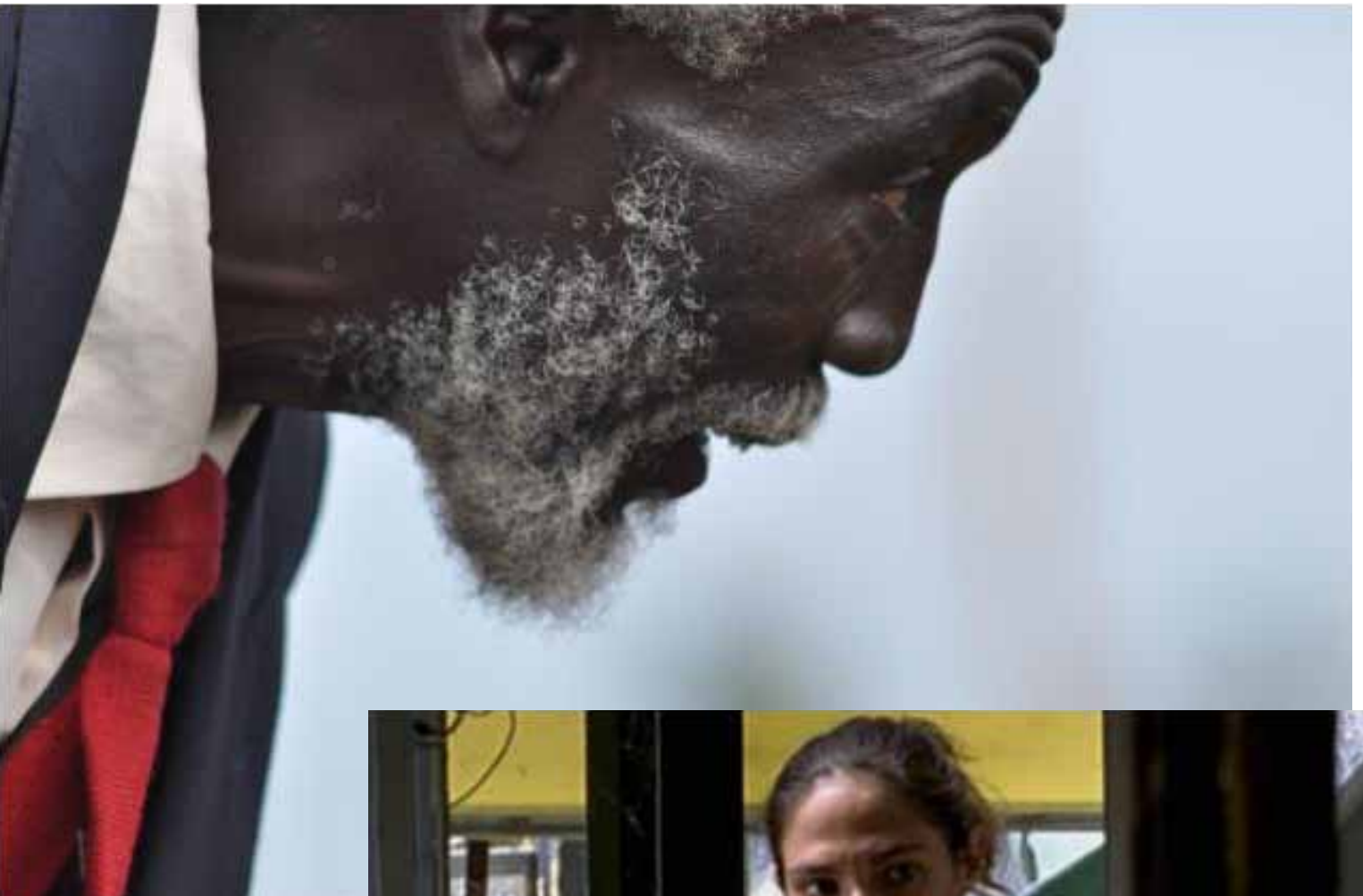
A következő fogás: *Tudom, hogy van valaki*. A séf: Gianclaudio Cappai. Helyszín: vidéki ház. Légkör: fülledt, nyomasztó, fojtogató. A nap sugarai küzdenek a felvert porral. Száműzött idill, a családot összekötő pókháló szá-lai bármikor elszakadhatnak. Fűszer: kakasviadal és agonizáló pszichofiú. Befogadás: nem egyszerű.

Végére marad a desszert, hol máshol is legyen. Dakar szegénynegyedében Lamine, a szimpatikus, szénfekete öregúr randira készül, főnöke apró, fehér, gyapjas ölebével. A kutyakozmetikázott kis aranyos márkás ebédje után azonban elkóborol.

Rémi Mazet *Siggil* című filmje megmutatja, nyomornegyed ide vagy oda, fullasztó hőség és túlzásúfolt buszok, szeméttelp és piszok – lehet élni. Az életvidám mosónők mindenestre tudják, hogy kell.

Jól eltalált poénok (a fekete rendőr lerasszistázza a fehér kutyust, mert az tönkretette ruháját, vagy a zenélős füves 'miértennénkmikutyát' kollektíva), melyeken következmény nélkül lehet nevetni, a rendező nagyon jól megtalálta a komolyság és könnyedség közti egyensúlyt, s ábrázolta a szegény és gazdag közti ellentétet.

Mosolyogtat, de azt végig, a Lamine szerepére tökéletes El Hadj Dieng szerethető, s kár, hogy az a 20 perc nagyon gyorsan eltelik...
De, ez így van jól. Finom volt.

Tudom, hogy van valaki
(R.: Gianclaudio Cappai)